

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ה - חלק ב'

קונטרס 722

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעי"ה ק בית שמש תובב"א

א.א

הרבה מנהיגים אשר בדור הקדוש היו נחשבים עוד לעובדי עבודה זרה, בדור הזה נעשו מנהיגים ורבי'ס

מתחילה עובדי עבודה זרה היו אבותינו ועכשיו קרבנו המקום לעבודתו וכו' ויש לדקדק שהוא ליה מתחילה היו אבותינו עובדי עבודה זרה, דלא יתייחס שם זה על שם הפעולה, וכי בשביל שהיו עובדי עבודה זרה היו אבותינו וצריך ביאור הכוונה, ונראה דמצינו בפסוקים שמנהיג ומורה דרך מכונה בשם זה כמו שכתוב באלישע לאליהו אבי אבי רכב ישראל, וכן משמע בכמה מקומות, ואפשר דאין הכוונה על אבותינו ממש, אלא רצה לומר דקודם שבא אברהם היו ראשי העם כולם עובדי עבודה זרה, וזה שכתוב מתחילה עובדי עבודה זרה היו אבותינו והם היו מדריכי העם, ואחר שקרבנו המקום לעבודתו נתרחקו כל אלו עובדי עבודה זרה וזכינו למנהיגי אמת, ובדרך צחות אפשר לומר דהנה בעוונותינו הרבים בימינו אלה כל מי שלובש איצטלא דרבנן ובגדי לבן מכתיר את עצמו בשם רבי ומנהיג ישראל, ועדת ישראל עליו יסמוכו בדברים העומדים ברומו של עולם, בעיקרי הדת ובעיקרי האמונה, וכל אחד מכריז ואומר שאך דעתו הוא דעת תורה, ועל ידי זה נעשית התורה כשתי תורות בעוונותינו הרבים, ומתחילה בדורות הקדומים, שלא היה התגברות השקר גדולה כל כך, והיו עוד צדיקי אמת בעולם, וניכרו דברי אמת גם בין ההמון, אז היו הרבה מאלו נחשבו לעובדי עבודה זרה, לפי השקפתם ודיעותיהם בעיקרי האמונה והגאולה, וזה שכתוב מתחילה עובדי עבודה זרה, שאלו שהיו נחשבים מתחילה לעובדי עבודה זרה היו אבותינו, נעשו עכשיו למנהיגי ומדריכי ישראל שנקראים בשם אבותינו, כנ"ל.

מהר"י ט"ב הגדה של פסח דף קט"ז

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

פ.ב.

**הדור של עיקבתא דמשיחא יהיה עני ודל ממנהיגי
אמת – המנהיגים הרעים הגורמים שכחת התורה –
עבור להגדיל ביתם ולחזק כסא ממשלתם מתעים את
העם**

אמרו חכמינו זכרונם לברכה אין בן דוד בא עד שיכלו שופטים
הרעים מישראל, כי המנהיג הוא הדור, והדור הוא המנהיג, וכל
פרצה שאינה מן הגדולים אינה פרצה, ואותו הדור של עקבות משיחא
יהיה עני ודל ממנהיגי אמת, כי מעט מזעיר יהיה כמו שאמרו חכמינו
זכרונם לברכה על פסוק כי ידין ה' עמו ועל עבדיו יתנחם כי יראה כי
אזלת יד נתמעטו תלמידים ופירש רש"י תלמידים כאלה המחזיקים ידי
ישראל להחזירם למוטב, ומעתה איך יהיה התנהגות עניי הצאן האלו אם
רועה אמת אם אין להם ומה יעשו דור יתום הזה אם אביהם האמיתי
שהוא הוא המנהיג הזה שכל תכליתו ומגמתו הוא לטרוח עבדי ה' ולקרב
לב בנים לאביהם שבשמים, חולץ מהם ובמקום המשפט שמה הרשע
רועה אויל ואב חורגי- ואיתא (במדרש) על פסוק על כן קרא שמו לוי
משום שעתיד ללות בנים למקום, ובה אפשר לפרש כוונת התפילה של
(יום כיפור קטן). יצוה ה' "חסדו" קוממיות "השיבני" "לנוי" "לפאר" מקום
"מקדשי", וחזור ומפרש על ידי מה והוא כמתמה איך אפשר לשאול מה'
דבר זה, ואיך יוכל לקוות שיעשה ה' כן הלוא אמרו חכמינו זכרונם
לברכה האומר הקדוש בורך הוא וותרן וותרו מעיו והלא הרואה יראה
מעמדם ומצבם של בניו של מקום בענין קיומה של תורה הוא בבחינות
וידל ישראל מאור, יש מקומות שהתורה נעשית קרעים קרעים, וכמה
פרצות פרצו בה, ויש מקומות שפרוץ כעומד, ויש שהוסיפו והריעו
לעשות עד שפרוץ מרובה על העומד, ויש שכמעט נשכח מהם לגמרי
שהמה עם ה', ויש שהיראים ועובדי ה' באמת רק על דרך אבותינו

העליונה בשבילו עם הקדוש ברוך הוא, ועליהם נאמר דברי ריבות בשערי, ובזמן ששתייהם הן ריבות בשבילו עם הקדוש ברוך הוא, הקדוש ברוך הוא צועק אל ישראל למטה, או יחזק במעוזי יעשה שלום לי, שלום יעשה לי. שני שלומים, כנגד שתי ריבות, וקשה היא לה מהכל הפירות הקדוש ברוך הוא ממנה, וזו מחלקת לשם שמים.

ובשנופלות, נוספת לרגליו, זהו שכתוב ותגל מרגלותיו ותשכב, ונופלת לפניו בנפילת אפים, משום שצדיק שהוא ח"י העולמים עני בגלות, וצדיק כשהוא מחוץ למקומו, נאמר בו נשקו בר פן יאנף, וכששכינה מחוץ למקומה נקראת בריאת, הוא בן והיא בריאת, ששבת שנוספת לעני שהוא צדיק, יום השבת ודאי, שאין לו משלו אלא נשמה יתרה שנוספת אליו בשביל השכינה, הוא נקרא מוסף שבת.

ובאורו זמן היא נקראת תוספתא, מצד של יום שבת כמה תוספות יורדים עמה לתלמידי חכמים, שנקראו נשמות יתרות. זהו שכתוב נשמת כל חי תברך את שמך יהו"ה אלהינו וכו', ואלו הם) שנוספים לעם הקדוש בערב שבת, יורשים אותם תלמידי חכמים בימי החל, ובהם נעשה חל קדש, ואלו הם תוספות שיוורדים מתוספתא.

שנדאי השכינה היא תקון הגוף של הקדוש ברוך הוא, היא בריאת כשנאמר בה ותגל מרגלותיו, והיא תוספתא מצד של ח"י העולמים, שהוא מוסף שבת, והיא משנה מצד של גוף, משנה תורה ודאי, והיא התקפה מצד של זרוע ימין המלף. זהו

בשערי, ובזמנא דתרוייהו אינון ריבות בגיניה עם קודשא בריך הוא, קודשא בריך הוא צווח לגבי ישראל לתתא, או יחזק במעוזי, יעשה שלום לי, שלום יעשה לי (ישעיהו כז ה), תרי שלומים, לקבל תרי ריבות, וקשיא איהי לה מפלא, אפרשותא דקודשא בריך הוא מינה, ודא איהו מחלוקת לשם שמים.

וכר נפילת, נפילת לרגליו, הדא הוא דכתיב (רות ג ט) ותגל מרגלותיו ותשכב, ואתנפלת קדמיה בנפילת אפים, בגין צדיק דאיהו ח"י עלמין עני בגלותא, וצדיק פד איהו לבר מאתריה אתמר ביה (תהלים ב יב) נשקו בר פן יאנף, ושכינתא כד איהי לבר מאתרהא אתקריאת ברייתא, איהו בר ואיהי ברייתא (ד טו ע"א) דשבת דאתוסף לעני דאיהו צדיק, יום השבת ודאי, דלית ליה מדיליה אלא נשמתא יתירה דאתוסף לגביה בגין שכינתא, אתקרי איהו מוסף שבת.

ובהוא זמנא אתקריאת איהי תוספתא, מסטרא דיום שבת כמה תוספות נחתין עמה לתלמידי חכמים, דאתקריאו נשמות יתרות, הדא הוא דכתיב נשמת כל חי תברך את שמך יהו"ה אלהינו וכו', ואלין (אינון) דמתוספאן לעמא קדישא בערב שבת ירתין לון תלמידי חכמים ביומין דחול, ובהון אתעביד חול קדש, ואלין אינון תוספות דקא נחתין מתוספתא.

והדאי שכינתא איהי תקונא דגופא דקודשא בריך הוא, איהי ברייתא פד אתמר בה (רות ג ט) ותגל מרגלותיו, ואיהי תוספתא מסטרא דח"י עלמין, דאיהו מוסף שבת, ואיהי משנה מסטרא דגופא, משנה תורה ודאי, ואיהי התקפה מסטרא דדרועא ימינא דמלפא, הדא

הוא דְּכְתִיב (שמות טו ו) יְמִינָהּ יְהו"ה נֶאֱדָרִי בַּפֶּחַ, בַּפֶּחַ תִּרְגֹּם בְּתוֹקְפָא, הַצֵּרְכָה אִיְהִי מִסְטָרָא דְשִׁמְאֵלָא, וּבִדְרוּעָא שִׁמְאֵלָא אֶחִיד בָּהּ, וּבִדְרוּעָא יְמִינָא אֶתְקַן בָּהּ, וַיִּמָּא קוּמִי שְׂבִי יְרוּשָׁלַם.

שְׁכַתוּב יְמִינָהּ יְהו"ה נֶאֱדָרִי בַּפֶּחַ, בַּפֶּחַ תִּרְגֹּם בְּתוֹקְפָא, הַצֵּרְכָה הִיא מִצַּד שֶׁל שִׁמְאֵל, וּבִדְרוּעָ שִׁמְאֵל אֶחָד בָּהּ, וּבִדְרוּעָ יְמִין מִתְקִין בָּהּ, וַיִּאמֶר קוּמִי שְׂבִי יְרוּשָׁלַם.

וְעוֹד מִסְטָרָא דִימִינָא אִיְהִי תוֹקְפָא לְבַר נֶשׁ, וּמִסְטָרָא דְשִׁמְאֵלָא יְהִיב לֹון צֵרְכִיהוֹן בְּאַרְע מְדַבְּרָא, שְׁאֵלָה אִיְהִי בְּפוּמָא דְמִלְפָא, הֲדָא הוּא דְכְתִיב (דברים לב ז) שְׁאֵל אָבִיךָ, וַתִּיּוֹבְתָא לְגַבִּיּהּ הֲדָא הוּא דְכְתִיב וַיִּגְדֹּד, וּבָהּ בַר נֶשׁ שׁוֹאֵל פְּעֻנָן וּמְשִׁיב פִּתְלֵכָה.

וְעוֹד מִצַּד הַיְמִין הִיא חִזְק לְאָדָם, וּמִצַּד הַשִּׁמְאֵל נֹוֹתֵן לְהֶם צֵרְכֵיהֶם בְּמִקּוֹם מְדַבֵּר, שְׁאֵלָה הִיא בְּפִי הַמֶּלֶךְ. זֶהוּ שְׁכַתוּב שְׁאֵל אָבִיךָ, וַתִּשׁוּבָה אֵלָיו זֶהוּ שְׁכַתוּב וַיִּגְדֹּד, וּבָהּ אָדָם שׁוֹאֵל פְּעֻנָן וּמְשִׁיב פִּתְלֵכָה.

שְׁמַעְתָּהּ אִיְהִי בִלְבַב שְׁשֵׁם מִחֻשְׁבָּה, תִּיקוּ הִיא פְּשִׁתְּמִלְךָ הַסְתַּלַּק מִמֶּנָּה. זֶהוּ שְׁכַתוּב נֶאֱלַמְתִּי דוּמִיָּה הַחֻשִׁיתִי מְטוּב, וּבָהּ תְּפִלָּה בְּחֻשָׁאִי, וּכְשֶׁהוּא תִיקוּ נֶאֱמַר בָּהּ אִז יִקְרְאוּנִי וְלֹא אֶעֱנֶה.

שְׁמַעְתָּהּ אִיְהִי בִלְבַב שְׁשֵׁם מִחֻשְׁבָּה, תִּיקוּ הִיא פְּשִׁתְּמִלְךָ הַסְתַּלַּק מִמֶּנָּה. זֶהוּ שְׁכַתוּב נֶאֱלַמְתִּי דוּמִיָּה הַחֻשִׁיתִי מְטוּב, וּבָהּ תְּפִלָּה בְּחֻשָׁאִי, וּכְשֶׁהוּא תִיקוּ נֶאֱמַר בָּהּ אִז יִקְרְאוּנִי וְלֹא אֶעֱנֶה.

כַּד שְׂרִיָא בָּהּ יְהו"ה אֶתְקַרִיאת הַגְּדָה, בְּהֵהוּא זְמַנָּא אִז תִּקְרָא וַיְהו"ה יַעֲנֶה, שְׁטָה אֶתְקַרִיאת כַּד לֹא יְהִי קוּשְׁיָא וּמִחֻלְקַת, הֲדָא הוּא דְכְתִיב (ישעיה מ ד) כָּל גִּיא יִנְשָׂא וְכָל הַר וּגְבַעָה יִשְׁפְּלוּ, וְהָיָה הָעֵקֶב לְמִישׁוֹר, פֶּסֶק אֶתְקַרִיאת מִכַּמְּה גִיוֹנִין, אִית בְּנֵי נֶשָׂא דְמִשְׁתַּדְלִין בְּאוּרִייתָא דְבַעַל פֶּה לְשִׁמְהָ, וְאִינוּן בְּעֵלֵי אוּמְנוֹת לְגַבְּהָ, אִית דְּפֶסְקִין בָּהּ אַבְנִין כְּטוֹרִין וּסְלַעִין תְּקִיפִין, וּלְבַתֵּר דְּפֶסְקִין לֹון מִתְקִינִין לֹון כַּכְּמָה פְּרוּקִין, וְעַלְיִיהוּ אֶתְמַר (דברים כז ו) אַבְנִים שְׁלֵמוֹת תִּבְנֶה, וְעַבְדִּין בְּהוֹן כַּמְּה בְּנִינִין לְמִלְכָא וְלִמְטְרוֹנִיתָא לְדִירָא בִינְיִיהוּ.

כַּשְׁשׁוּרָה בָּהּ יְהו"ה נֶקְרֵאת הַגְּדָה, בְּאוֹתוֹ זְמַן אִז תִּקְרָא וַיְהו"ה יַעֲנֶה, שְׁטָה נֶקְרֵאת כַּשְׁלָא תְהִיָּה קוּשְׁיָה וּמִחֻלְקַת, זֶהוּ שְׁכַתוּב כָּל גִּיא יִנְשָׂא וְכָל הַר וּגְבַעָה יִשְׁפְּלוּ, וְהָיָה הָעֵקֶב לְמִישׁוֹר. פֶּסֶק נֶקְרֵאת מִכַּמְּה גִיוֹנִים, יֵשׁ אַנְשִׁים שְׁמִשְׁתַּדְלִים בְּתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה לְשִׁמְהָ, וְהֵם בְּעֵלֵי אוּמְנוֹת אֵלֵיהֶם, יֵשׁ שְׁפוּסִיקִים בָּהּ אַבְנִים כְּהָרִים וּסְלַעִים חֻזְקִים, וְאַחַר שְׁפוּסִיקִים אוֹתָם, מִתְקַנִּים אוֹתָם כַּכְּמָה יְשׁוּבִים, וְעַלְיֵיהֶם נֶאֱמַר אַבְנִים שְׁלֵמוֹת תִּבְנֶה, וְעוֹשִׂים בָּהֶם כַּמְּה בְּנִינִים לְמִלְךָ וּלְגַבִּירָה לְדוֹר בִּינְיֵיהֶם.

וְאִית פֶּסְקוֹת דְּאִינוּן לְבוּשִׁין דְּמִטְרוֹנִיתָא, וְחֻתְמִין לֹון לְכַמְּה סְטְרִין, וּלְבַתֵּר

וְיֵשׁ פֶּסְקוֹת שְׁהֵן לְבוּשֵׁי הַגְּבִירָה, וְחוֹתְמִים אוֹתָם לְכַמְּה צְדָדִים, וְאַחַר כֵּן מִתְקַנִּים אוֹתָם כַּכְּמָה פְּרוּקִים, שְׁתַּרְאָה בָּהֶם הַגְּבִירָה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ. בְּאוֹתוֹ זְמַן יִקְרֵאתִיהָ לְזַכַּר בְּרִית עוֹלָם, וְאֵלוּ הֵם

מִתְקַנִּין לֹון כַּכְּמָה פְּרוּקִין, לְאַתְחֻזָּא בְּהוֹן מִטְרוֹנִיתָא קָדָם מִלְכָא, בְּהֵהוּא

זמנא וראייתיה לזכור ברית עולם (בראשית ט
טו). ואלין אינון לבושין דכהנא, דאינון ארבע
בגדי לבן וארבע בגדי זהב, ואית פסקות
מאלין מארי תריסין דקא אתיין לבי מדרשא,
דפסקין וחתכין בהון בלישנהון, דאינון
פרומחין וסייפין, ואלין אינון פרשין
ותקיפין, כמגיחין קרבא בימא וביבשתא,
דאינון אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה.
זכאין אינון אם מלפא בינייהו דאיהו עמודא
דאמצעיתא, כליל תרין תורות דאנון
תורה שבכתב ותורה שבעל פה, דאתייהבו
מימינא ומשמאלא, דביה נצחין קרבא, ווי
לוז לאלין דייעלון לאגחא קרבא בתרין תורות
בלא מלפא, דעלייהו אתמר (תהלים יטד) אין אמר
ואין דברים בלי נשמע קולם, כל בעלי
אומניות משתפחין בתורה שבעל פה, ואיהי
מלגאו, הדא הוא דכתיב (שם מה יד) כל פבורה
בת מלך פנימה.

לבושי הפה, שהם ארבע בגדי
לבן וארבע בגדי זהב, ויש
פסקות מבעלי המגנים הללו
שבאים לבית המדרש, שפוסקים
וחותכים בהם בלשונם, שהם
כרמחים וחרבות, ואלו הם
פרשים ותקיפים, כעורכי קרב
ביים וביבשה, שהם תורה
שבכתב ותורה שבעל פה.

אשריהם אם המלך ביניהם,
שהוא העמוד האמצעי כולל שתי
תורות, שהן תורה שבכתב ותורה
שבעל פה, שנחננו מימין
ומשמאל שבו מנצחים בקרב,
אוי להם לאלו שיכנסו לערך קרב
בשתי תורות בלי המלך,
שעליהם נאמר אין אמר ואין
דברים בלי נשמע קולם, כל בעלי
אומניות נמצאים בתורה שבעל
פה, והיא מבפנים. זהו שכתוב
כל פבורה בת מלך פנימה.

היא הלכה של המלך, כשהיא
הולכת אליו בשתי שוקים, שהם
שני עמודי אמת, וכשעולה בגוף
בשתי זרועות המלך נקראת
קבלה, וכשנושקת אותו בפיו,
נקראת תורה שבעל פה. באותו
זמן שעולה לפי המלך, מיד
יתקיים ברועה הנאמן פה אל פה
אדבר בו. כשעומדת על רגליה
בגלות האחרונה נקראת הלכה
למשה מסיני, וכששורה בנורעות
המלך נקראת קבלה למשה
מסיני, וכששורה בפיו המלך, מיד
פה אל פה אדבר בו, וכשהיא
מרחקת - הלכה ממשה, השכינה
היא ריב ליהו"ה למטה,
וכשאינה בנורעו - קבלה, היא
ריב למעלה.

ומשום זה שמעו הרים את ריב
יהו"ה, אלו שלשת האבות, מהו
הריב שלהם? זו השכינה,

איהי הלכה דמלפא, פד איהי אזלת גביה
בתרין שוקין דאינון תרי סמכי קשוט,
וכד סליקת בגופא בתרין דרועוי דמלפא
אתקריאת קבלה, וכד נשיקת ליה בפומיה
אתקריאת אורייתא דבעל פה, בהוא זמנא
דסלקא לפומא דמלפא, מיד יתקיים ברעיא
מהימנא (במדבר יב ח) פה אל פה אדבר בו, פד
קמת על רגלהא בגלותא בתראה, אתקריאת
הלכה למשה מסיני, וכד שרייא בדרועוי (ד
ח"ב ע"ב) דמלפא, אתקריאת קבלה למשה מסיני,
וכד שרייא בפומא דמלפא מיד פה אל פה
אדבר בו, וכד איהי מרחקא הלכה ממשה,
שכינתא איהי ריב ליהו"ה לתתא, וכד לאו
איהי בדרועוי קבלה, איהי ריב לעילא.

ובגין דא שמעו הרים את ריב יהו"ה, אלין תלת אבהן, מאי ריב דלהון,

דא שְׂכִינְתָא, וּבִהְפוּךְ אֲתוּן רִי"ב אִיהוּ רַב"י,
דְּאִיהוּ רַבִּי מֵאֲרִץ יִשְׂרָאֵל, וְעַמִּיה אִיהִי
שְׂכִינְתָא רִיב, וְהָאִיתְנִים אֵלֶיךָ תְּרֵי תַנְאִי,
אִיתְנִי"ם בְּהַפּוּךְ אֲתוּן תַנְאִי"ם, מוֹסְדֵי אֲרִץ
אֵלֶיךָ צְדִיק וְצַדִּיק.

וּבִהְפוּךְ אוֹתִיּוֹת רִי"ב הוּא רַב"י,
שֶׁהוּא רַבִּי מֵאֲרִץ יִשְׂרָאֵל, וְעַמּוֹ
הַשְׂכִּינָה הִיא רִיב, וְהָאִיתְנִים אֵלָיו
שְׁנֵי תַנְאִים, אִיתְנִי"ם בְּהַפּוּךְ
אוֹתִיּוֹת תַנְאִי"ם, מוֹסְדֵי אֲרִץ אֵלָיו
צְדִיק וְצַדִּיק.

דְּבַר אַחַר שְׁמַעוּ הָרִים, מָאן הָרִים אֵלֶיךָ תֵּלַת
נְקוּדֵיךָ דְּאִינוּן סְגוּ"ל, וְהָאִיתְנִים אֵלֶיךָ
תְּרֵין נְקוּדֵיךָ דְּאִינוּן צְר"י, וְעוֹד שְׁמַעוּ הָרִים
מָאן הָרִים אֵלֶיךָ תֵּלַת נְקוּדֵיךָ תַנְיִינִי דְּאִינוּן
שׁוּר"ק, וְאִיתְנִים אִינוּן תְּרֵין נְקוּדֵיךָ תַנְיִינִי
דְּאִינוּן שְׁב"א.

דְּבַר אַחַר, שְׁמַעוּ הָרִים, מִי
הָרִים? אֵלּוּ שְׁלֹשׁ נְקוּדוֹת שֶׁהֵן
סְגוּ"ל, וְהָאִיתְנִים אֵלָיו שְׁתֵּי
נְקוּדוֹת שֶׁהֵן צְר"י. וְעוֹד שְׁמַעוּ
הָרִים, מִי הָרִים? אֵלּוּ שְׁלֹשׁ
נְקוּדוֹת שְׁנִיּוֹת שֶׁהֵן שׁוּר"ק,
וְאִיתְנִים הֵם שְׁתֵּי נְקוּדוֹת שְׁנִיּוֹת
שֶׁהֵן שְׁב"א.

מֵאִי רִיב יְהו"ה דָּא חִיר"ק, רִיב יְהו"ה
לְעֵילָא חוּל"ם, רִיב יְהו"ה לְתַתָּא
חִיר"ק, תְּרֵי רִיבוֹת אִינוּן עַל שׁוּר"ק, דְּאִיהוּ
חִיר"ק (עֲמוּדָא דְּתַרְוֵיהוּ),
דְּאִינוּן קְשׁוּרָא (עֲמוּדָא דְּתַרְוֵיהוּ),
כַּד מְתַקְּשֵׁר בֵּין תַרְוֵיהוּ אִיהוּ רַבִּי, וְאִיהוּ
שְׁלוֹם, וְאִיהוּ קְשֵׁר, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (בְּרַאשִׁית
מִד' ל') וּנְפָשׁוּ קְשׁוּרָה בְּנַפְשׁוֹ.

מֵאִי זֶה רִיב יְהו"ה? זֶה חִיר"ק,
רִיב יְהו"ה לְמַעְלָה חוּל"ם, רִיב
יְהו"ה לְמַטָּה חִיר"ק, שְׁתֵּי רִיבוֹת
הֵם עַל שׁוּר"ק, שֶׁהוּא צְדִיק (אַחַד),
הַקְּשֵׁר שֶׁל שְׁנֵיהֶם, (הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי),
כְּשֶׁהוּא מְתַרְחֵק מֵהֶם הוּא רִיב,
וּכְשֶׁנֶּקְשֵׁר בֵּין שְׁנֵיהֶם הוּא רַבִּי,
וְהוּא שְׁלוֹם, וְהוּא קְשֵׁר. זֶהוּ
שְׁכַתוֹב וּנְפָשׁוּ קְשׁוּרָה בְּנַפְשׁוֹ.
וְעוֹד שְׁתֵּי רִיבוֹת הֵם, אֶחָד צְדִיק
וְאֶחָד הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי, אֶחָד הוּא
רִיב בֵּין אָבָא וְאֵמָא, שְׁהֵם קַמ"ץ
וּפְת"ח, זֶה הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי הוּא
רִיב בֵּינֵיהֶם, (שֶׁהוּא רִיב בֵּין אָבָא וְאֵמָא,
שְׁהֵם קַמ"ץ וּפְת"ח. וְלִמָּה הֵם רִיב בֵּינֵיהֶם?)
מִשׁוּם שֶׁלְשִׁכְינָה אֵין מְזוּן בְּגִלוּת,
מִשׁוּם שֶׁהַשְׁעַר הוּא פְת"ח,
שְׁנֵי מֵרֵב בּוֹ פּוֹתַח אֶת יָדֶיךָ שֶׁהוּא
י' חֲכֻמָּה, קַמ"ץ סְתוּם, עֲלִיּוֹ
נֶאֱמַר פּוֹתַח אֶת יָדֶיךָ וּמִשְׁבִּיעַ
לְכָל ח"י, זֶה ח"י הַעוֹלָמִים,
שֶׁהוּא כּוֹלֵל שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה
בְּרִכוֹת, הוּא תְּרַב וְיָבֵשׁ בְּתַפְלָה
שֶׁהוּא שְׂכִינָה, וּמִשׁוּם זֶה הוּא
תַפְלָה יָבֵשׁ, בְּשִׁבְלֵם הוּא רִיב
בֵּין אָבָא וְאֵמָא.

וְעוֹד תְּרֵי רִיבוֹת אִינוּן, חַד צְדִיק, וְחַד עֲמוּדָא
דְּאֲמֻצְעִיתָא, חַד אִיהוּ רִיב בֵּין אָבָא
וְאֵמָא, דְּאִינוּן קַמ"ץ וּפְת"ח, דָּא עֲמוּדָא
דְּאֲמֻצְעִיתָא אִיהוּ רִיב בֵּינֵיהוּ, (ג"א דְּאִינוּן רִיב בֵּין
אָבָא וְאֵמָא דְּאִינוּן קַמ"ץ וּפְת"ח, וְאֵמָא אִינוּן רִיב בֵּינֵיהוּ), בְּגִין
שְׂכִינְתָא דְלִית לָהּ מְזוּנָא בְּגִלוּתָא, בְּגִין דְּתַרְעָא
אִיהוּ פְת"ח, דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ (תְּהִלִּים קַמָּה טו) פּוֹתַח
אֶת יָדֶיךָ, דְּאִיהוּ י' חֲכֻמָּה, קַמ"ץ סְתוּם, עֲלִיּה
אֲתַמַּר פּוֹתַח אֶת יָדֶיךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל ח"י, וְדָא
ח"י עֲלָמִין, דְּאִיהוּ כְּלִיל ח"י בְּרַבָּאן, אִיהוּ
תְּרַב וְיָבֵשׁ בְּצִלוּתָא דְּאִיהוּ שְׂכִינְתָא, וּבְגִין דָּא
אִיהוּ צְלוּתָא יָבֵשׁ, בְּגִינֵיהוּ אִיהוּ רִיב בֵּין
אָבָא וְאֵמָא.

וְעוֹד שְׁתֵּי רִיבוֹת הֵם, אֶחָד צְדִיק
וְאֶחָד הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי, אֶחָד הוּא
רִיב בֵּין אָבָא וְאֵמָא, שְׁהֵם קַמ"ץ
וּפְת"ח, זֶה הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי הוּא
רִיב בֵּינֵיהֶם, (שֶׁהוּא רִיב בֵּין אָבָא וְאֵמָא,
שְׁהֵם קַמ"ץ וּפְת"ח. וְלִמָּה הֵם רִיב בֵּינֵיהֶם?)
מִשׁוּם שֶׁלְשִׁכְינָה אֵין מְזוּן בְּגִלוּת,
מִשׁוּם שֶׁהַשְׁעַר הוּא פְת"ח,
שְׁנֵי מֵרֵב בּוֹ פּוֹתַח אֶת יָדֶיךָ שֶׁהוּא
י' חֲכֻמָּה, קַמ"ץ סְתוּם, עֲלִיּוֹ
נֶאֱמַר פּוֹתַח אֶת יָדֶיךָ וּמִשְׁבִּיעַ
לְכָל ח"י, זֶה ח"י הַעוֹלָמִים,
שֶׁהוּא כּוֹלֵל שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה
בְּרִכוֹת, הוּא תְּרַב וְיָבֵשׁ בְּתַפְלָה
שֶׁהוּא שְׂכִינָה, וּמִשׁוּם זֶה הוּא
תַפְלָה יָבֵשׁ, בְּשִׁבְלֵם הוּא רִיב
בֵּין אָבָא וְאֵמָא.
וּכְשֶׁנֶּפְתַּח קַמ"ץ בְּפְת"ח, שֶׁהוּא
הַשְׁעַר שֶׁל הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי

וְכַד אֲתַפְתַּח קַמ"ץ בְּפְת"ח דְּאִיהוּ תַרְעָא דִּילֵיהּ, עֲמוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא

יורד מלא, ומהלך חמש מאות שנים עד שמגיעים לח"י העולמים, (שהוא כולל שמונה עשרה ברכות) ומתמלא מהם, וממנו משקים את השכינה שהיא תפלה, ומה שהיה יבשה קורא לו ארץ. זהו שכתוב ויבשרא אלהים ליבשה ארץ, לעשות פרות ונצנים, שהם הארץ הקדושה של ישראל למטה. זהו שכתוב ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא.

ובשעוריה העמוד האמצעי לאבא ואמא להוריד מזון משם, קולו עולה על כל אותם נחלים ומעינות, וכשיורד, קולו יורד על כל אותם נחלים ומעינות התורה. זהו שכתוב נשאו נהרות יהוה, נשאו נהרות קולם. נשאו נהרות, אלו אותם שתי נקודות שהם צר"י, מי הוא שעולה על גביהן בשתי זרועות? זה חל"ם, ובו נעשים סגולת"א, ומי הוא שיורד תחתיהם בשתי שוקים? זה חיר"ק, ובו הם נעשים סגול"ל. באותו זמן נשאו נהרות קולם, שהוא קול יעקב, קול השופר, ולא יאפה מעלים אותו? לאבא ואמא, וכשיורד, יורד בשתי נקודות שהן שב"א, שתי ירכים של אמת. זהו שכתוב ישאו נהרות דכים, פגון על פתח ישאו. (ואבא יורד) בצדיק שהוא שור"ק, בנקודת חיר"ק) אמת, פי שם חלקת מחוקק ספון, קשר של שתי ירכים של אמת, שהוא דכים, דף ים, דף שכולל כ"ד אותיות של היחוד השני, עליו נאמר אל ישב דף נכלם, ד"ף הוא בעשרים וארבעה ספרים של התורה ושכינה, וכד"ה על שכמה, וכשהצדיק מלא מן העמוד האמצעי, שנאמר בו ותמלא כדה ותעל.

נחית מלא, ומהלך חמש מאה שנים, עד דמטו לח"י עלמין (דאיהו כליל ח"י ברכאן), ואתמלא מנייהו, ומניה אתשקייא לשכינתא דאיהו צלותא, ומאי דהיה יבשה קרא ליה ארץ, הדא הוא דכתיב (בראשית א ו) ויקרא אלהים ליבשה ארץ, למעבד פרין ואיבין, דאינון ארעא קדישא דישראל לתתא, הדא הוא דכתיב (שם יא) ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא.

ועמודא דאמצעייתא פד סליק לאבא ואימא לנחתא מזונא מתפון, קליה סלקא על פל אינון נחלין ומבועין, וכד נחתא קליה נחתא על פל אינון נחלין ומבועין דאורייתא, הדא הוא דכתיב (תהלים צג) נשאו נהרות יהוה, נשאו נהרות קולם, נשאו נהרות אלין אינון תרין נקודין דאינון צר"י, מאן איהו דסליק על גבייהו בתרין דרועין, דא חול"ם, וביה אתעבידו סגולת"א, ומאן איהו דנחית תחותיהו בתרין שוקין, דא חיר"ק, וביה אתעבידו סגול"ל.

בההוא זמנא נשאו נהרות קולם, דאיהו קול יעקב, קול השופר, ולאן סלקין ליה לגבי אבא ואימא, וכד נחית נחית בתרין נקודין דאינון שב"א תרי ירכי קשוט, הדא הוא דכתיב (שם) ישאו נהרות דכים, פגון על פתח ישאו (במדבר ז ט).

(ואבא נחית) בצדיק, דאיהו שור"ק בנקודת חיר"ק) חדא, פי שם חלקת מחוקק ספון (דברים לג כא), קשורא דתרין ירכין דקשוט, דאיהו דכים, דף ים, ד"ף דכליל כ"ד אתוון דיהודא תניינא, עליה אתמר (תהלים עד כד) אל ישוב דף נכלם, ד"ף איהו בכ"ד ספרים דאורייתא, ושכינתא (בראשית כד טו) וכד"ה על שכמה, וכד צדיק איהו מלא מעמודא דאמצעייתא, דאתמר ביה (שם טו) ותמלא כדה ותעל.

סליקת האי נקודה דאיהו חד שור"ק על
 תרין דאינון שב"א, ואתעבידו
 שור"ק, בטר דאיהו מליא מסטרא דיליה
 ומסטרא דעמודא דאמצעיתא, אתמר
 בשכינתא ותמלא כדה ותעל, ותורד כדה מעל
 שכמה, כל הפורע פורע בכרוף, ותמלא כדה
 ותעל, כל הזוקף זוקף בשם, עולה ודאי מן הגלות אל בעלה.
 בשעה הזו היא אומרת לצדיק,
 ותאמר שתה אדוני וגם גמליך
 אשקה, שהם גמולי חלב.
 ועוד חל"ם נקרא העמוד
 האמצעי למח, וחיר"ק אל הלב,
 שור"ק נקרא בקשר של שניהם,
 ועוד חל"ם נקרא בכל צד הזמין.
 זהו שכתוב על כל קרבנות תקריב
 מלח. וחיר"ק נקרא בכל צד
 השמאל, והוא שור"ק הקשר של
 שניהם. ועוד חל"ם נקרא באם
 העליונה יום הכפורים שהוא
 עשור, ובו יהיה מוח"ל וסולח
 חטאי עמו, וחיר"ק נאמר באם
 התחתונה ובו חור"ק עליו שני
 על סמא"ל, שהשתעבד בכני
 השכינה בגלות.
 דבר אחר, נשאו נהרות קולם,
 זה פעמים שמיחדים ישראל את
 הקדוש ברוך הוא, ומעלים לו בו
 קול ערב ובקר וצהרים, שהם
 ימין ושמאל, בשניהם מעלים
 קול, שהוא העמוד האמצעי למי
 מעלים אותו? לאם העליונה,
 שהוא עשרים וחמש בזמין
 ועשרים וחמש בשמאל ערב
 ובקר, והם חמשים שערי בינה,
 קוראים לו בהם, שיורד אל צדיק
 וצדק.

ועוד חול"ם אתקרי עמודא דאמצעיתא לגבי
 מוחא, וחיר"ק לגבי לבא, שור"ק
 אתקרי בקשורא דתרווייהו, ועוד חול"ם
 אתקרי בכל סטרא דימינא, הדא הוא
 דכתיב (ויקרא ב יג) על כל קרבנות תקריב מלח,
 וחיר"ק אתקרי בכל סטרא דשמאלא, ואיהו
 שור"ק קשורא דתרווייהו, ועוד חל"ם אתקרי
 באימא עלאה, יום הכפורים דאיהו עשור,
 וביה יהא מוח"ל וסולח חובין דעמיה,
 וחיר"ק אתמר באימא תתאה, וביה חור"ק
 עליו שניו על סמא"ל, דאשתעבד בבנוי
 דשכינתא בגלותא.

דבר אחר נשאו נהרות קולם, דא תרין זמנין
 דמיחדין ישראל לקודשא בריך הוא,
 וסלקין ליה ביה קלא ערב ובקר וצהרים,
 דאינון ימינא ושמאלא, בתרווייהו סלקין קלא
 דאיהו עמודא דאמצעיתא, לגבי מאן סלקאן
 ליה לגבי אימא עלאה, דאיהו כ"ה בימינא
 וכ"ה בשמאלא ערב ובקר, ואינון חמשין
 תרעין דבינה, קראן ליה בהון, דנחית לגבי
 צדיק וצדק.

דאיהו ד"ף בשוקא ימינא, ואיהי כדה על
 שכימה בשוקא שמאל, שהן שני
 עמודי אמת, ומשום זה ישאו
 נהרות דכ"ם, ד"ף ל"ם, והוא ד"ף

דאיהו ד"ף בשוקא ימינא, ואיהי כדה על

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְּלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

טָלָא תִשְׁבַּח מִפִּי זָרְעוֹ

סֵפֶר הַזֹּהָר הַקִּדוֹשׁ

מִנְקֵד
עִם לְשׁוֹן הַקִּדְּשׁ

וּבּוֹ:
סֵפֶר הַזֹּהָר
זֹהָר תְּדִישׁ
תְּקוּנַי הַזֹּהָר

*

הַמְחַלֵּק
ל-960 קוּנְטְרָסִים
(ב-32 פְּרָכִים)

פְּרָךְ א' - חֵלֶק א'
קוּנְטְרָס מִסְפֵּר

1